

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 18.

Den 1 Maj 1927.

55:e årg.

Lill-pysens funderingar.

Vet Mor, jag sitter och tänker
 På änglabarnen små,
 Som flyga med vita vingar
 Där uppe i himmelen blå!
 Vad göra de väl där uppe
 I mörknande vinterkväll?
 Få de leka med klara, små stjärnor
 På den strålande himlapäll?

Få de ta med sina små händer
 Var stjärna, vart glittergull,
 Och kasta som boll, kanhända,
 Och plocka en gullkorg full?
 Få de sätta stjärnor på kollen
 Som knappar, som lill-pysen har?
 Få de stjärnor trä upp på guldtråd
 Liket smultron i sommarda'r?

Mor, tror du de göra små hålor,
 Och påta små stjärnor däri,
 Och lägga dem sedan i påsen
 När leken snart är förbi?
 Och kanske de byta och byta
 Med äpplen och annat gott,
 Och räkna varenda stjärna
 Som de tillsist hava fått?

Och tänk, vilken vacker julgran
 I himlakammaren se'n
 Med glittrande, vackra stjärnor
 Tätt, tätt på varenda gren!
 Ej tomtebloss de behöva,
 Där allting strålar så klart.
 Säg Mor, kan man inte tänka,
 Att änglarna ha det så rart?

Jo, lill-pysen min, jag tror säkert,
 Att var och en kan få
 Tänka det rart och vackert
 Där uppe i himmelen blå.
 Det tänds en längtan i hjärtat
 Dit upp — till Guds Faders hus.
 Ja, dröm, du älskade lill-pys,
 om stjärnor och änglavingsuss!

(Folkskolans Barntidn.)

TYRA MACFIE.

Han älskade sin mor.

Till ett av Chicagos största stenhuggerier kom en dag en liten fattigt klädd gosse, som noga betraktade de mer eller mindre färdiga gravstenarna — alla av marmor — som voro uppresta där överallt.

Jesus sade: Låten barnen komma till mig.

Ingen hade lagt märke till den lille, förrän han vände sig till en, som han trodde vara förmannen, pekade på en gravsten och frågade: »Vad kostar en sådan?» Förmannen nämnde priset. »Är den så dyr? Det är mer, än jag kan betala.» Han såg på några mindre gravstenar, frågade om prisen och fann dem för dyra.

Slutligen stannade han vid en sönder-

sprucken sten, som föregående dag rämnat under arbetet. Hans ansikte ljusnade, och han log under tårar.

»Den påminner om henne», utbrast han, »vad kostar den?»

Mannen uppgav ett billigt pris, vilket dock måste höjas, om stenen skulle förses med inskription.

»Den blir för dyr med inskription; jag får ta den, som den är. Kanske kan jag göra inskriptionen själv», sade han. »Mor och jag voro allt för varandra. Jag förtjänade så mycket jag kunde, och mor ansträngde sig så mycket hon förmådde. Hon var icke gammal, men hon grät mycket. Ofta ansträngde hon sig för att se glad ut. Det var för att uppmuntra mig. Men så sjönk hon åter i tungsinthet. Till sist blev hon så svag, att hon ej kunde lämna sängen. Jag gjorde, vad jag kunde, men förra veckan dog hon» . . .

Den stackars gossen lutade sig mot den spruckna gravsten, som påmint honom om hans mor, och han brast i häftig gråt.

Då han först frågat efter priset på en gravsten, hade flera av arbetarna skrattat åt honom. Det gjorde ingen nu. Alla voro rörda av medlidande med den lille stackaren. Gossen tog fram en liten summa pengar och betalade stenen. Därpå gick han omkring och betraktade inskriptionerna och skaffade sig undervisning om, huru de utfördes. Plötsligt tycktes det komma för honom, vad han skulle göra, och han sprang sin väg.

Nästa morgon, då han sprungit omkring med morgontidningarna, kom han med en kärra för att hämta stenen. Han såg helt förnöjd ut, när han drog bort med den till kyrkogården. Arbetarna stodo och sågo efter honom. De väntade, att han skulle komma tillbaka för att bli undervisad i konsten att hugga in bokstäver, men de sågo honom aldrig mera.

En måndagsmorgon, då arbetet skulle börja, kom en av stenhuggarna, som sällan brukade infinna sig på måndagen. Han var denna morgon allvarlig och tydligen ej rörd av starka drycker.

»Vill ni höra något om den lille tidningsgossen?» frågade han. »Jag har tänkt på den lille hurtige gossen varje dag, sedan han hämtade gravstenen, och fick lust att söka upp honom. Jag visste först icke, huru jag skulle få reda på, var han bodde, men i går

Bön!

*Gå med Gud! Han
dig bevarar. Gå
med Gud*

*Jesus Kristus vill dig
följa*

*Genom motgångs
strida bölja.*

*Gå med Gud, ja, gå
med Gud!*

fick jag en idé. Jag gick ut på kyrkogården. Dödgravaren kände till gossen. Han följde mig till fattiggravarna, men dessa gingo vi förbi. Mannen omtalade, att en förening, som denna kvinna tillhört, givit henne en grav. Vi funno graven, och jag kände igen stenen. Jag skulle känt igen den bland tusen. Den var försedd med en inskription, som gossen själv huggit in. Och vilken inskrift! Jag har skrivit av den. Se här: 'Här vilar.' Längre hade han icke kommit. Då jag en stund betraktat de oformliga och oregelbundna bokstäverna, vände jag mig till dödgravaren och frågade, om han kände till gossens bostad. 'Jag vet icke var han bor', svarade han, 'men ni ser ju en liten grav här tätt intill den spruckna marmorstenen.

Där ligger han. Var dag arbetade han en stund på stenen, men så en dag blev han borta. Då kom föreningsföreståndaren, som stört om hans mors begravning, och ville ha en grav grävd. 'Är det åt den lilla tidningsgossen?' frågade jag. Just så var det.

Gossen hade sålt tidningar hela dagen och i sin iver ej märkt ett par skenande hästar, som sprungo omkull honom. Han blev så illa skadad, att han dog dagen därefter. Man fann hos honom en fil, med slipad spets. Med denna hade han huggit in bokstäverna i stenen. Han tänkte ännu i det sista på sin mors gravsten. 'Jag fick den icke färdig', sade han — men mor förstår nog, att jag gärna ville. Tror ni inte det? Hon väntar på mig.' Det var hans sista ord.»

Arbetarna, som lämnat arbetet och samlat sig kring den talande, stodo en stund tysta.

»Och nu, kamrater, vad skola vi göra?» sade den, som berättat.

»Jo, jag vet, vad vi skola göra. Vi skola ge honom den vackraste gravsten vi ha. Här är en femma till att börja med», sade en av de yngsta.

Varenda en gav sin skärv. Det blev icke den dyrbaraste gravsten, som fanns. Men den blev smakfull och fin i alla fall. Under gossens namn, vilket man fick reda på i den skola, där han fått undervisning, inristades orden:

»Han älskade sin mor.»

Fiskargossen.

Fiskarens Olle med glättig min
Styr sin faders båt över vågen,
Hillar vägen bland skären in,
Har sin Gud och sin mor i hågen.
Modern väntar sin gosse hem,
Gossen och fadern, väntar dem:
Kaffebrickan är färdig.

Olle är stor som en riktig karl,
Där han seglar i friska vinden,
Käckare gosse väl ingen har,
Väderbrynt är han om kinden.
Om ett år eller kanske två
Slutar han skolan — hejsan, då
Ut till främmande länder!

Olle lille, glöm aldrig bort
Honom, som styr över mörka djupen!
Tjäna honom, ditt liv är kort,
Snart når till hamnen den lätta slupen.
Där du väntas i evigt hem
Av dina kära, av alla dem,
Som äro lyckligt framme.

(Sveriges Barn.)

Från engelskan av L. N.

Allas plikt mot alla.

Det är bra att veta sin plats i livet, känna sina anlag och utveckla dem. I vårt yrke måste vi lära oss skicklighet och i vår kallelse troget arbete.

Men så ha vi allas plikt mot alla. Det är den pliktuppfyllelsen, som skapar hemlycka och samhällstrevnad.

Allas plikt mot alla bjuder främst hövlighetens dygd. Inte att bocka och krusera, allenast när man får betalt för besväret — utan alltid och mot alla. Det finns inte på jorden någon så enkel, fattig och ringa människa, att hon ej har rätt att behandlas med hövlighet. Om man och hustru lydde det budet, så skulle många olyckliga hem, där nu ohövligheten växer till ovänlighet och denna till hat och leda, vara skonade från många bittra uppträden.

Jag höll på att säga, att allas plikt mot alla är uppfylld i och med hövligheten. Så är det naturligtvis icke. Men en mångfald plikter kunna rymmas inom denna ram. Ty vad är egentligen rökarens hänsyn att ej vålla obehag, grannens att icke störa de närboende, ungdomens iver att hjälpa de gamla — annat än hövlighet, ett uppfyllande av allas plikt mot alla.

Farbror Frans.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 8 maj.

Det stora gästabudet.

• Luk. 14: 16—24.

Tänkespråk: Och Anden och bruden säga: "Kom." Och den som hör det, han säge: "Kom." Och den som törstar, han komme; ja, den som vill, han tage livets vatten för intet. Upp. 22: 17.

Hemläsning enligt Svenska Bibelämningsföreningens textlista:

Måndag: 2 Sam. 9: 1—13.
Tisdag: Ps. 45: 7—18.
Onsdag: Jes. 25: 6—12.
Torsdag: Matt. 22: 1—14.
Fredag: Jes. 55: 1—7.
Lördag: Upp. 19: 4—10.
Söndag: Luk. 14: 16—24.

